

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci žalobce: **JUDr. Marcel Smékal, soudní exekutor**, Exekutorský úřad Praha-východ, se sídlem Michelská 1326/62, Praha 4, zast. Mgr. Augustinem Kohoutkem, advokátem se sídlem Újezd 450/40, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**, se sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) A - stav Bohemia s.r.o.**, se sídlem Jeremiášova 1926/16, České Budějovice, zast. JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, a **II) HORA HOLDING, s.r.o. v likvidaci**, se sídlem Skuherského 1370/53, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2021, č. j. 781258/21/2201-00030-305200, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 2. 2022, č. j. 57 Af 9/2021-92,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce vydal dne 16. 4. 2015 exekuční příkaz, kterým rozhodl o provedení exekuce prodejem nemovitostí ve vlastnictví povinného, osoby zúčastněné na řízení II (dále jen „povinný“). Dne 30. 11. 2017 žalobce vydal dražební vyhlášku o provedení elektronické dražby nemovité věci, kde předmětem dražby byl spoluvlastnický podíl povinného na v dražební vyhlášce blíže specifikované nemovitosti. Výsledná cena dražené nemovitosti byla stanovena bez daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). Dne 16. 10. 2018 žalobce vydal usnesení, kterým opravil dražební vyhlášku tak, že cena dražené nemovitosti zahrnovala DPH. V opravném usnesení uvedl také klauzuli o možnosti odpočtu DPH při pořízení nemovitosti. Dne 14. 11. 2019 žalobce udělil příklep k vydražené nemovitosti osobě zúčastněné na řízení I (dále jen „vydražitel“). Výsledná cena nemovitosti byla stanovena včetně DPH a vydražitel následně uhradil žalobci za vydraženou nemovitost mimo jiné také

DPH ve výši 794 876,03 Kč. Dne 4. 1. 2021 žalobce poukázal na osobní daňový účet povinného částku uhrazené DPH. Žalovaný použil poukázanou platbu zčásti na úhradu nedoplatku povinného na DPH, přeplatek na DPH poté převedl na nedoplatek povinného na dani z příjmů právnických osob.

[2] Dne 12. 2. 2021 žalobce požádal žalovaného o vrácení částky 794 876,03 Kč. Žalovaný reagoval na tuto žádost sdělením, že nejsou splněny zákonné důvody pro vrácení platby. Žalobce podal proti uvedenému sdělení námitku podle § 159 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), kterou žalovaný zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. Podle žalovaného se nemohlo jednat o platbu učiněnou omylem ve smyslu § 165 odst. 2 a 3 daňového řádu, neboť žalobce ke dni 4. 1. 2021 věděl, že povinný není registrován jako plátce DPH. Žalobce jednak dne 16. 10. 2018 nahlédl do rejstříku ARES, jednak mu tuto skutečnost sdělil žalovaný dne 13. 11. 2020. Sdělením žalovaného z uvedeného dne byl žalobce obeznámen také se skutečností, že prodejem nemovitosti, která byla předmětem dražby, nebylo uskutečněno zdanitelné plnění, které je předmětem DPH.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví specifikovaným rozsudkem. Krajský soud předně nepřisvědčil námitce, že v případě žadatele o vrácení omylem poukázané platby daně nemá být vyžadováno splnění podmínky v podobě neexistence nedoplatku u daňového subjektu, na jehož účet byla platba daně omylem připsána. Žalobcem citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) není přílehlavá, neboť se týká staré právní úpravy, účinné do 31. 12. 2020.

[4] Podle krajského soudu dále nelze dovodit, že by žalobce učinil předmětnou platbu omylem. Soud zdůraznil, že žalobce vystupoval v exekučním řízení v pozici profesionála a z pověření soudu v postavení osoby vykonávající veřejnou moc. Povinný přestal být plátcem DPH ke dni 20. 4. 2015, což mohl žalobce zjistit prostým náhledem do rejstříku ARES. Žalobce nemůže přenášet odpovědnost za své jednání na pracovníci žalovaného, která v telefonickém hovoru uvedla nepřesné informace. Navíc sdělením ze dne 13. 11. 2020 žalovaný žalobce výslovně upozornil na skutečnost, že částka výtěžku dražby představující DPH nebyla stanovena po právu a byla uplatněna nezákonně. Žalobce se nemůže dovolávat ani dobré víry při stanovení DPH k ceně dražené nemovitosti ve svých opravných usneseních. Z titulu své funkce zajišťující pozici soudu prvního stupně se nemůže odvolávat na dobrou víru v nepravdivé a jím samotným špatně ověřené informace. Nedůvodná je také námitka, že žalobce postupoval v souladu s § 337a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a s § 46 odst. 4 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále je „exekuční řád“). Ze stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2008, sp. zn. Cpjn 6/2007, k zajišťování a odvádění daně z přidané hodnoty soudem při prodeji obchodního majetku povinného v dražbě, prováděné v rámci výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí a nemovitostí (dále jen „stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 6/2007“), vyplývá, že pro srážku DPH z výsledné ceny vydražené nemovitosti musí být povinný plátcem DPH.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhl jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň navrhl, aby NSS zrušil také rozhodnutí žalovaného a věc vrátil k dalšímu řízení přímo žalovanému.

[6] Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud vůbec nevyřadil některé žalobní námitky. Rozsudek je dle stěžovatele také nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jelikož krajský soud dospěl k nejednoznačnému závěru ohledně otázky, k jakému okamžiku měl stěžovatel posuzovat, zda je povinný plátcem DPH pro účely vzniku povinnosti odvést DPH z prodeje vydražené nemovité věci. Krajský soud připouští dvě možná řešení, která se vzájemně vylučují a která v daném případě vedou k odlišnému výsledku (okamžik zahájení exekuce a okamžik prodeje nemovitosti v dražbě).

[7] Dále stěžovatel namítl nesprávné posouzení právních otázek krajským soudem. Stěžovatel je přesvědčen, že spornou platbu provedl v právním omylu ve smyslu § 165 odst. 2 a 3 daňového řádu. Při prodeji nemovitosti postupoval v souladu s vlastními rozhodnutími, která důvodně považoval za závazná. Žalovaný přitom nepodal odvolání proti žádnému z těchto rozhodnutí, z nichž vyplývalo, že má být v daném případě odvedena DPH. Sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2020 bylo pouhým neformálním informativním sdělením, nikoliv správním rozhodnutím, které by bylo pro stěžovatele závazné. Stěžovatel postupoval také v souladu s § 337a o. s. ř. a násl., s § 46 odst. 4 exekučního řádu a se závěry vyslovenými Nejvyšším soudem a v komentářové literatuře. Stěžovatel tedy dne 4. 1. 2021 provedl platbu na účet žalovaného jakožto správce daně povinného v dobré víře, že všechny podmínky pro odvod DPH byly splněny. Teprve následně stěžovatel z rozhodnutí odvolacího exekučního soudu zjistil, že platba neměla být provedena.

[8] Stěžovatel je také názoru, že krajským soudem zastávaný výklad § 56 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), je nepřipustně excesivní, a že toto ustanovení nelze na daný případ vůbec aplikovat. Uvedené ustanovení totiž dopadá pouze na dodání nemovité věci ve smyslu převodu vlastnického práva představujícího derivativní způsob nabytí vlastnického práva, nikoli na prodej nemovité věci v dražbě, který má charakter originárního způsobu nabytí vlastnického práva. Stěžovatel se za celou dobu své praxe neseťkal s tím, že by se při prodeji nemovité věci v dražbě aplikoval § 56 odst. 3 zákona o DPH. Krajský soud navíc učinil závěr o splnění podmínek pro osvobození od DPH dle citovaného ustanovení, aniž by k této skutečnosti bylo provedeno dokazování nebo byla zjišťována jiným způsobem.

[9] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně vyložil rovněž § 165 odst. 3 daňového řádu. Splnění podmínky spočívající v neexistenci nedoplatku má být posuzováno pouze u žadatele o vrácení omylem provedené platby, nikoliv u daňového subjektu, na jehož účet byla omylem provedená platba připsána. Stěžovatel dále namítl, že v důsledku nesprávného posouzení výše uvedených právních otázek krajský soud nesprávně posoudil rovněž otázku, zda žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami správy daní. Stěžovatel se konečně také ohradil proti „*nevhodnému*“ a „*až difamujícímu*“ závěru krajského soudu, že

jako soudní exekutor postupoval laxe a nejednal v souladu se zákonem a se svými povinnostmi.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel je osobou znalou práva a z titulu své funkce nemohl být ve skutkovém ani právním omylu o skutečnosti, zda je povinný plátcem DPH. Stěžovatel se snaží převést svou odpovědnost za řádný výkon veřejné moci na žalovaného, z exekučního řízení však vyplývá, že se na žalovaného obrátil až v okamžiku, kdy již existovala pravomocná rozhodnutí, v nichž byla DPH v rozporu s právním a skutkovým stavem k ceně nemovitosti připočtena. Nežádoucí stav tak vytvořil stěžovatel svou nezákonnou činností. Stěžovatel navíc minimálně v posledních fázích exekučního řízení připočítával DPH k ceně dražené nemovitosti zcela vědomě a spoléhal na to, že se věc vyřeší vrácením daně vydražiteli formou odpočtu. K tomu však nedošlo, jelikož žádné zdanitelné plnění nevzniklo. Z tohoto důvodu stěžovatel přistoupil k podání žádosti o vrácení platby, respektive ke konstrukci právního omylu.

[11] Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, že splnění podmínky spočívající v neexistenci nedoplatku má být posuzováno pouze u žadatele o vrácení omylem provedené platby. Stěžovatel poukazuje na rozsudky, v nichž se NSS zabýval výkladem příslušných ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), případně daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020. Stěžovatel však poukázal částku ve výši 794 876,03 Kč na osobní daňový účet povinného dne 4. 1. 2021, tj. až po účinnosti novely, kterou byla mimo jiné provedena změna § 165 daňového řádu. Stěžovatel zároveň podal žádost o vrácení platby omylem později než v den, kdy platba daně byla zaevidována v evidenci daní. Proto platí, že platba může být vrácena pouze ve formě vratitelného přeplatku, v souladu s obecnou úpravou jeho vrácení uvedenou v § 155 a násl. daňového řádu. Tato polemika je však nadbytečná, jelikož stěžovatel neprokázal zřejmý omyl při uskutečnění uvedené platby. Žalovaný proto ani neprováděl tzv. test vratitelnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Kasační stížnost přezkoumal v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zároveň dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti v prvé řadě namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, z jehož odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

pokračování

[15] Konstatování nepřezkoumatelnosti by nicméně mělo být v soudní praxi spíše výjimečné, „není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky...“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29).

[16] NSS považuje napadený rozsudek za přezkoumatelný, neboť je kvalitně odůvodněn a zřetelně z něj vyplývá, na jakých důvodech je založen. Nepřezkoumatelnost rozsudku nelze spatřovat v tom, že krajský soud nereagoval na každé dílčí tvrzení uplatněné stěžovatelem. Se všemi podstatnými žalobními námitkami se krajský soud vypořádal. Rozsudek není ani nesrozumitelný. Není pravda, že by krajský soud dospěl k nejednoznačnému závěru ohledně otázky, k jakému okamžiku měl stěžovatel posuzovat, zda je povinný plátcem DPH pro účely vzniku povinnosti odvést DPH z prodeje vydražené nemovité věci. Z napadeného rozsudku neplyne, že by se daná otázka měla posuzovat k okamžiku zahájení exekuce, stěžovatel dezinterpretuje závěry krajského soudu (k tomu v podrobnostech viz níže). Ostatně o tom, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, svědčí také skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry v kasační stížnosti podrobně polemizuje. Námitka nepřezkoumatelnosti je tedy nedůvodná.

[17] Jádrem sporu mezi účastníky řízení je, zda platbu ve výši 794 876,03 Kč provedenou stěžovatelem dne 4. 1. 2021 na osobní daňový účet povinného lze považovat za platbu provedenou omylem ve smyslu § 165 odst. 2 a 3 daňového řádu.

[18] Daňový řád upravuje vrácení platby v § 165. Podle prvního odstavce uvedeného ustanovení „[v]rácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné.“ Odstavce 2 a 3 téhož ustanovení upravují výjimky z tohoto obecného pravidla. Podle odstavce 2 „[s]právce daně vrátí platbu provedenou omylem na žádost toho, kdo za daňový subjekt platbu uhradil, poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb podanou nejpozději v den, kdy platba daně byla zaevidována v evidenci daní. Omyl musí být v žádosti prokázán.“ Odstavec 3 stanoví: „Je-li žádost podle odstavce 2 podána po dni, kdy byla platba zaevidována v evidenci daní, nejpozději však do 1 roku od tohoto dne, posoudí se jako žádost o vrácení vratitelného přeplatku podaná daňovým subjektem s tím, že případný vratitelný přeplatek evidovaný v době podání žádosti se vrací žadateli namísto daňovému subjektu. Tomu, kdo za daňový subjekt uhradil platbu, lze takto vzniklý vratitelný přeplatek vrátit pouze tehdy, pokud nemá současně u správce daně evidován nedoplatek, na který by bylo možné tento přeplatek převést.“

[19] NSS upozorňuje, že citované ustanovení je v tomto znění účinné od 1. 1. 2021. Ve znění účinném do 31. 12. 2020 upravoval § 165 daňového řádu podmínky pro vrácení platby částečně odlišně. Ve vztahu k této starší úpravě pak judikatura NSS dovodila, že zákon obsahoval rozdílné podmínky pro vrácení platby učiněné omylem pro poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb na straně jedné a pro ostatní osoby, které zaplatily za daňového dlužníka, na straně druhé. Jiné subjekty než poskytovatelé

platebních služeb nebo provozovatelé poštovních služeb měly právo na vrácení částky, kterou za daňového dlužníka omylem uhradily, prokázaly-li zřejmý omyl při úhradě a neměly-li současně vlastní daňový nedoplatek. Pro vrácení platby nebylo nutno současně splnit podmínku v podobě vzniku přeplatku u daňového subjektu, kterému byla platba připsána (viz rozsudky ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 Afs 264/2019-34, a ze dne 14. 5. 2020, č. j. 1 Afs 59/2019-36; ve vztahu k předcházející úpravě obsažené v § 59 odst. 7 ZSDP viz rozsudek ze dne 21. 7. 2011, č. j. 2 Afs 43/2011-66).

[20] Jak ale správně dovedl krajský soud, závěry právě citované judikatury nelze aplikovat na nyní účinnou právní úpravu. Změna § 165 daňového řádu provedená zákonem č. 283/2020 Sb. byla motivována právě snahou opustit uvedenou koncepci (k tomu viz také důvodovou zprávu k zákonu č. 283/2020 Sb.). Nyní se tedy rozdíl mezi režimem upraveným odstavci 2 a 3 § 165 daňového řádu odvíjí od okamžiku, kdy byla podána žádost o vrácení platby, nezáleží na tom, jaký subjekt platbu provedl. V případě žádosti podané nejpozději v den zaevidování platby v evidenci daní bude platba vrácena, aniž by došlo k jejímu zapravení a k případnému použití na úhradu nedoplatku evidovaného na osobním daňovém účtu daňového subjektu. Je-li omyl platby při její úhradě v žádosti prokázán, platba je bez dalšího vrácena a není podrobována testu vratitelnosti (odstavec 2). Naopak u žádosti o vrácení platby podané později se již předpokládá zapravení takové platby na příslušný osobní daňový účet, a proto taková platba může být vrácena pouze ve formě vratitelného přeplatku. Správce daně je tudíž oprávněn vrátit takovou platbu pouze v případě, že je splněn test vratitelnosti, a to jak u daňového subjektu, na jehož osobní daňový účet byla platba omylem provedena, tak u toho, kdo platbu učinil (odstavec 3).

[21] Vždy však správce daně nejprve posoudí otázku, zda žadatel o vrácení platby prokázal, že platbu provedl omylem. V nyní posuzované věci přitom žalovaný shledal, že není splněna již tato podmínka, tedy že stěžovatel neprokázal provedení platby omylem. Krajský soud s tímto závěrem souhlasil a přisvědčuje mu také NSS.

[22] Předmětná částka 794 876,03 Kč představovala DPH z ceny nemovité věci vydražené v exekučním řízení. Vydražitel ji nejprve uhradil stěžovateli, který následně provedl platbu v této výši na osobní daňový účet povinného (vedený žalovaným). Stěžovatel však nemohl provést tuto platbu omylem již jen z toho důvodu, že jej žalovaný před jejím provedením výslovně upozornil na skutečnost, že prodej dražené nemovitosti nebyl předmětem DPH (viz sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2020). Není přitom podstatné, že toto sdělení nemělo náležitosti rozhodnutí podle § 102 odst. 1 daňového řádu, jak namítá stěžovatel. Nezáleží na tom, jakou formou žalovaný stěžovatele zpravil o tom, že nemovitost, která byla předmětem dražby, nemohla být v režimu DPH. Důležité je, že stěžovatel tuto informaci prokazatelně obdržel. Navzdory tomu následně provedl posuzovanou platbu na osobní daňový účet povinného.

[23] Stěžovatel se dovolává toho, že žalovaný nepodal odvolání proti žádnému z rozhodnutí stěžovatele vydaných v exekučním řízení, z nichž vyplývalo, že má být v daném případě odvedena DPH. K tomu NSS ve shodě s krajským soudem uvádí, že stěžovatel se nemůže dovolávat dobré víry založené jeho vlastním nesprávným postupem. Navíc v situaci, kdy v exekučním řízení vystupoval v pozici osoby vykonávající veřejnou moc v oboru justice, tj. v postavení soudu prvního stupně. Stěžovatel si mohl prostým náhledem do informačního systému ARES ověřit, že povinný přestal být plátcem DPH ke

pokračování

dni 20. 4. 2015. Bylo primárně na stěžovateli, aby tuto skutečnost zohlednil ve svých rozhodnutích vydávaných v exekučním řízení. Samotná pasivita žalovaného, který proti těmto rozhodnutím nepodal odvolání, nezakládá stěžovateli žádnou dobrou víru. Ostatně také podle stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 6/2007, na nějž sám stěžovatel odkazuje, prodej nemovitostí, které tvoří součást obchodního majetku povinného, v dražbě provedené v rámci soudem nařízeného výkonu rozhodnutí je předmětem daně z přidané hodnoty, *je-li povinný plátcem daně z přidané hodnoty*.

[24] Dobrou víru stěžovatele nemohly založit ani telefonické hovory mezi jeho zaměstnankyní a zaměstnankyní žalovaného uskutečněné ve dnech 7. a 9. 10. 2020. Jestliže za nastalé situace (uskutečnění dražby, v níž byla k ceně nemovitosti nesprávně připočtena DPH) pracovnice žalovaného chybně telefonicky informovala stěžovatele, že má provést platbu částky odpovídající DPH na osobní daňový účet povinného, pak toto pochybení bylo nepochybně napraveno písemným sdělením žalovaného ze dne 13. 11. 2020.

[25] Nedůvodné jsou také kasační námitky týkající se výkladu a aplikace § 56 odst. 3 zákona o DPH. Krajský soud odkazoval na uvedené ustanovení v návaznosti na výše zmiňované sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2020. Žalovaný zde předně upozornil stěžovatele na skutečnost, že povinný nebyl ke dni dražby registrován k dani z přidané hodnoty. Dále konstatoval, že prodej nemovité věci, uplynulo-li od kolaudace více jak pět let, je podle § 56 odst. 3 zákona o DPH osvobozen od DPH bez nároku na odpočet daně. A dodal, že i postup dle § 56 odst. 6 téhož zákona (tj. že plátce se může rozhodnout, že se u dodání vybrané nemovité věci po uplynutí lhůty podle odstavce 3 uplatňuje daň) je možný pouze tehdy, je-li prodávajícím plátce, tj. osoba registrovaná k DPH. Úvaha o možné aplikaci § 56 odst. 6 zákona o DPH tedy byla ze strany žalovaného hypotetická. Závěr žalovaného, že prodej dražené nemovitosti nebyl předmětem DPH, byl založený především na skutečnosti, že povinný nebyl ke dni dražby registrován k DPH. Tak je tomu rovněž v případě napadeného rozsudku krajského soudu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani poznámka krajského soudu, že stěžovatel měl v okamžiku zahájení exekuce na nemovitost, nejpozději však k okamžiku jejího prodeje v dražbě vědět, že od vydání kolaudačního souhlasu či obdobného rozhodnutí ve smyslu § 56 odst. 3 zákona o DPH uplynulo více než 5 let. Z této poznámky zcela jistě nelze dovozovat, že krajský soud nedal jasnou odpověď na otázku, k jakému okamžiku měl stěžovatel posuzovat, zda je povinný plátcem DPH pro účely vzniku povinnosti odvést DPH z prodeje vydražené nemovité věci, jak činí stěžovatel. Krajský soud z těchto důvodů zároveň nemusel vést žádné dokazování k otázce, zda byly splněny podmínky pro osvobození od DPH dle § 56 odst. 3 zákona o DPH.

[26] Jestliže krajský soud nijak nepochybil při posuzování výše uvedených právních otázek, pak nemůže být důvodná ani kasační námitka, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda žalovaný postupoval v souladu se základními zásadami správy daní.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů nepřisvědčil kasačním námitkám a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[28] Výroky o náhradě nákladů řízení se opírají o § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti a osobám zúčastněným na řízení nevznikly žádné náklady v souvislosti s plněním povinností, které by jim uložil soud.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu